సిలువనెక్కిన క్రీస్తు

కె. రాంమోహన్ రాజు

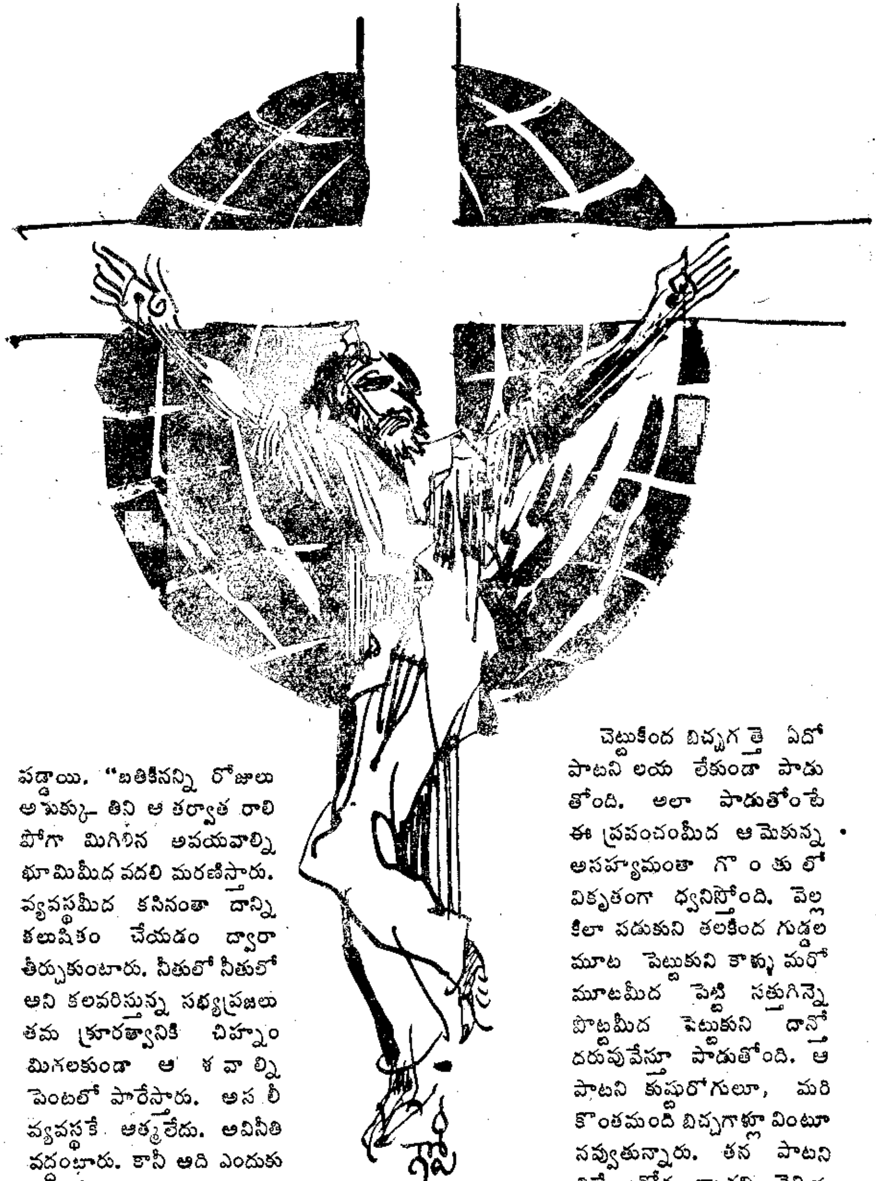

రెండు గంటల ఎండ శరీరంలోని మాంసాన్ని ఉడికిస్తోంది. ఆ సమయంలో నాగరాజు రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు. ఎక్కడా నీడ అనేది లేదు. ఉన్న నీడలు అతని కోసం కాదు. కాళ్ళు చుర్రుమంటుంటే చేతులు తలకి అడ్డం పెట్టుకుని పరిగెత్తినట్టు నడుస్తూ రైల్వే స్టేషను పక్కనున్న పార్కు చేరుకున్నాడు. ఆ పార్కు ఆలనాపాలనా చూసేవాళ్ళెవరూ లేరు. అందులో వున్న దేశనాయకుల విగ్రహాలు రంగు వెలసి సిమెంటు పెచ్చులు రాలి వున్నాయి. పార్కు చుట్టూ వున్న ఫెన్సింగ్ మొక్కలమీద దుమ్ముపడి అవన్నీ ధూసర వర్ణంలో వున్నాయి. పార్కులో ఎక్కడా పచ్చి గడ్డిలేదు. రెండు మూడు పెద్ద చెట్లు మాత్రం నీడనిస్తున్నాయి. ఆ చెట్లకింద నీడ వున్నంత మేరా కుష్ఠురోగులూ, బిచ్చగాళ్ళూ ఆక్రమించారు. వాళ్ళకి కొద్దిదూరంలో ఒక విరిగిన సిమెంటు దిమ్మమీద ఒక కొమ్మనీడ పడుతుంటే నాగరాజు అక్కడ కూచున్నాడు. నడిచీ, నడిచీ అతడి కాళ్ళు లాగుతున్నాయి. కళ్ళు తిప్పుతున్నాయి. కాళ్ళు పైకి లాక్కుని ముణగదీసుకుని కూర్చున్నాడు. ఎదురుగా తెల్లని గడ్డం మీసాలు వున్న బిచ్చగాడొకడు బొద్దింకల్లాంటి చేతివేళ్ళతో నిమురుకుంటూ "లల్లా....లల్లా" అంటూ పాడుతున్నాడు.

"ఈ ప్రపంచంలో విలువలంటే ఏమిటి? నీతులంటే ఎలా వుండాలి? మనుషులు పుట్టి పెరిగి చదువూ పెళ్ళీ ఉద్యోగాలు పిల్లల్ని కనడం వగైరా తంతులన్నీ నిర్వహిస్తారు. తరవాత చచ్చిపోతారు. జీవితాలకి అంతకన్న పరమార్థం లేనట్టుంది. బతికినన్ని రోజులు తమకి చాతనయిందో, చేయగలిగిందో చేస్తారు. దానివల్ల ప్రయోజనాన్ని పొందడమే. వారి లక్ష్యం. ఇతర్లకేమయినా హాని కలుగుతుందా అవి చూడరు. మరింక నీతులు దేనికి? ఏ నీతి మానవుణ్ని అశక్తుణ్ని చేస్తుందో, జీవించడానికి అసమర్థుణ్ని చేస్తుందో ఆ నీతిని తమపై తామే విధించుకోవడంలో అర్థం ఏమిటి? నీతిని ఆచరించనప్పుడు, అది నిలిచే పరిస్థితులు లేనప్పుడు అవి వుండి ఎందుకు? ప్రతివాడూ తాను నీతిని ధిక్కరిస్తూనే ఇతర్లని ఆ నీతికి లోబడమంటాడు." ఎండ మొహాన కొట్టేసరికి నాగరాజు ఆలోచనమంచి తెప్పరిల్లాడు. ఎదురుగా ఓ చెట్టుకింద బిచ్చగత్తె ఒకత్తి కూచుని వుంది. ముఖంలో యవ్వనకాలపు వర్చస్సు వెలుగుతూ వుంది. ఆమె చుట్టు రెండు మూడు మూటలున్నాయి. ఓ మూటలోంచి గిన్నెలు, తప్పేలాలు తొంగి చూస్తున్నాయి. రెండోమూటలోంచి తుక్కు గుడ్డలూ, సీసపెంకులూ కన్పిస్తున్నాయి. ఆమె శరీరమంతా బూడిదవర్ణంగులో వుంది. జుత్తు రాగిరంగుకి తిరిగి అట్టకట్టుకుపోయింది. నల్లగా మాసిన నీలంచీరమీద భుజాలు చిరిగిన ఎర్రజాకెట్టు వేసుకుంది.

సత్తుగిన్నెలోంచి వేరుశనక్కాయలు తీసుకుని తింటోంది. ఆమె వెనగ్గా గజందూరంలో ఇద్దరు కుష్ఠురోగులు కూచుని గంజాయిచిలుం పీలుస్తున్నారు. వాళ్ళ మొహాలు ఉబ్బి ముక్కులు సొట్టలుపడివున్నాయి. మొండివేళ్ళతో గంజాయి ఒకర్నించి ఒకరు పీలుస్తున్నారు. పైకి వడిదిరిగిన వాళ్ళ పెదాలు చూస్తే నాగరాజు కడుపులో పేగులు మెలిక పడ్డాయి. "బతికినన్ని రోజులు అశుక్కు తిని ఆ తర్వాత రాలిపోగా మిగిలిన అవయవాల్ని భూమిమీద వదలి మరణిస్తారు. వ్యవస్థమీద కసినంతా దాన్ని కలుషితం చేయడం ద్వారా తీర్చుకుంటారు. నీతులో నీతులో అని కలవరిస్తున్న సభ్యప్రజలు తమ క్రూరత్వానికి చిహ్నం మిగలకుండా ఆ శవాల్ని పెంటలో పారేస్తారు. అసలీ వ్యవస్థకే ఆత్మలేదు. అవినీతి వద్దంటారు. కానీ అది ఎందుకు వుందో చెప్పరు. తమ స్వార్థానికి బలైపోతున్న వాళ్ళందర్నీ వాళ్ళ కర్మకి బాధ్యుల్ని చేస్తారు. ఆ కర్మ తాము రాసిందే అని ఒప్పుకోరు."

చెట్టుకింద బిచ్చగత్తె ఏదో పాటని లయ లేకుండా పాడుతోంది. అలా పాడుతోంటే ఈ ప్రపంచంమీద ఆమెకున్న అసహ్యమంతా గొంతులో వికృతంగా ధ్వనిస్తోంది. వెల్లకిలా పడుకుని తలకింద గుడ్డల మూట పెట్టుకుని కాళ్ళు మరో మూటమీద పెట్టి సత్తుగిన్నె పొట్టమీద పెట్టుకుని దాన్తో దరువువేస్తూ పాడుతోంది. ఆ పాటని కుష్ఠురోగులూ, మరి కొంతమంది బిచ్చగాళ్లూ వింటూ నవ్వుతున్నారు. తన పాటని వినే శ్రోతలున్నారని తెలియగానే బిచ్చగత్తె గొంతెత్తి మరింత దుర్భరంగా పాడుతోంది. పట్టపగటి ఎండలో ఆ పాట ముళ్ళు గుచ్చుకున్నట్టుగా వుంది. తెల్లగా పండి

చిలుక కొరికిన జామపండులా వున్న కుష్టువా డొకడు గంజాయి మత్తులో లేచి తూలుతూ వచ్చి ఆమె పొట్టమీద ఒక్కదెబ్బ వేసి "పాట ఆపవే ఎర్రిలంజా." అన్నాడు. బిచ్చగత్తె పాట పాడటం ఆపి "ఏబ్రారే .... (బూతుతిట్టు) పాట పాడొద్దంటావేంటి?" అంది. ఆ గొంతు పాడినప్పుడే బాగుంది. మాట్లాడితే పళ్ళచక్రాన్ని రోడ్డుమీద ఈడ్చి నట్టు వుంది. "మరి పాడేవంటే సూస్కో" వాడి మొండిచేతిని పైకెత్తాడు. 'నానిన బ్రెడ్డు ముక్కల్లాంటి పెదాలమధ్య పాకురుపట్టిన పచ్చటి పళ్ళు కన్పించేయి. ఆ మాటల్ని బిచ్చగత్తె లెక్కచెయ్యలేదు. "ఓస్పోస్ పోరా! నా ఇట్టం నాది....(బూతుతిట్టు) నేను పాడు కుంటే నీకేటవుద్ది?" మళ్ళీ పాటందుకుంది. కుష్టువాడు వెకిలిగా నవ్వుతూ ఆమె దవడమీద ఈడ్చి గుద్దేడు. "నంజకానా!" బిచ్చగత్తె పాట ఆపి సత్తుగిన్నెతో వాణ్ని కొట్టింది. లేచి కూచుని అరుస్తోంది. "ఓలమ్మో! ఈడు.... (బూతులు బూతులు)....నన్ను కొడతావురా" వాడిమీదపడి రక్కుతోంది. అరుస్తోంది. కుష్టువాడు కూడా నవ్వుతూ ఆమెని గుద్దు తున్నాడు. వాడు బూతులు .. ఆమె బూతులు. చుట్టూ వున్న బిచ్చగాళ్ళు అందరూ వినోదం చూస్తున్నారు. వాళ్ళని హుషారుపరుస్తున్నారు. పొట్లాడుకునేవాళ్ళ ఒంటిమీద గుడ్డలు వూడి పోతున్నాయి. శరీరాలు దుమ్ములో దొర్లు తున్నాయి. బిచ్చగత్తె రెచ్చిపోతూ బూతులు తిడుతూ కుష్టువాణ్ని కింద పడేసి మీద కూచుంది. మొహం పీకుతోంది. వాడు ఆమెని కాళ్ళతో తంతున్నాడు. మొండి చేతుల్తో గుద్దుతున్నాడు. నాగరాజు అతి వేగంగా లేచి పార్కులోనుంచి బయటకు వచ్చేడు. అతని వెనుక కేకలూ, బూతులూ విన్పిస్తూనే వున్నాయి.

అప్పటికి మూడు గంటలు కావస్తోంది. రోడ్డుమీద మునిసిపాలిటీవాళ్ళు ఊడుస్తోంటే దుమ్మురేగుతోంది. కార్లూ బస్సులూ రోడ్డు మీద మహాప్రవాహంలా సాగిపోతున్నాయి. అవన్నీ రోజూ చూసే దృశ్యాలే. కొత్తదనం ఏమీలేదు. తన ఆకలిలోగూడా ఏమీ కొత్త దనం లేదు. అన్ని బాధలకన్నా భరించరానిది ఆకలిబాధ. దాన్ని అనుభవించినవాడికి తప్ప దాని క్రూరత్వం తెలీదు. దాన్ని తీర్చుకోడానికి మానవుడు చేయని పని ఏముంది? ఆత్మని గూడా చంపుకుంటాడు. ఆకలి ముందు ఏ నీతులూ నిలవవు. ప్రపంచంలో నీతులగూర్చి మాట్లాడేవాళ్ళంతా ఆ ఆకలిని అనుభవించి నట్టయితే వాళ్ళు అనే ఈ అవినీతి ఎందుకు పెచ్చరిల్లుతున్నదో అర్థం అవుతుంది. ఆకలి హింసిస్తున్నప్పుడు, అది తీరే దారి లేనప్పుడు పతనంకాక తప్పదు. లేదా మరణమే గతి. ఆకలి లోపల గంతులు వేస్తోంది. పొట్టలో పేగులు నెమ్మదిగా కరిగిపోతున్నట్టున్నాయి. దుకాణాల్లో పేర్చబడ్డ అనేక రకాల ఆహార పదార్థాలు జనం ఆకలి తీర్చడానికి కాదు. దుకాణాదారుడి వ్యాపారం కోసం. నాగరాజు చెప్పులు లేని కాళ్ళు దుమ్ముతో తెల్లబడ్డాయి. అతడు నడుస్తూ వుంటే ప్రపంచమంతా పరిహ సిస్తోన్నట్టు వుంది. చుట్టూ నడుస్తున్న జనం అంతా గుండెల్ని ఎక్కడో పెట్టేసి ఆదరా బాదరా పోతున్నారు. ప్రతివాడికీ ఏదో తొందర. కొందరు ఖంగారుగా, కొందరు ఆనందంగా, కొందరు ఆవేశంగా ఎందుకో గబగబ వెళు తున్నారు. అందరికీ గమ్యం అనేది వుంది. వెళ్ళి చేయడానికో పని వుంది. తనకి మాత్రం ఏదీ లేదు. సాయంత్రం అవుతోంది. షాపుల్లో బేరాలు మొదలయ్యాయి. నాగరాజు ఆ రోడ్డు మీంచి ఇంకో రోడ్డుకి అక్కణ్నించి మరో రోడ్డుకి తిరుగుతూనే వున్నాడు. రోడ్డుపక్క హోటల్లో స్టీరియోలో ఉషారైన గ్రూప్‌పాట వస్తోంది. వాహనాల రొదా, మనుషులగోలా, స్టీరియో పాటా కలగలుపుగా గమ్మత్తుగా విని పిస్తోంది.

తాను బతుకుతున్నది బతుకుకాదు. తన జీవితానికి స్వరూపం లేదు. తనకి వ్యక్తిత్వం లేదు. ఎవరో అదృశ్యంగా వుండి తనని చూస్తూ క్రూరంగా నవ్వుతున్నారు. నాగరాజు

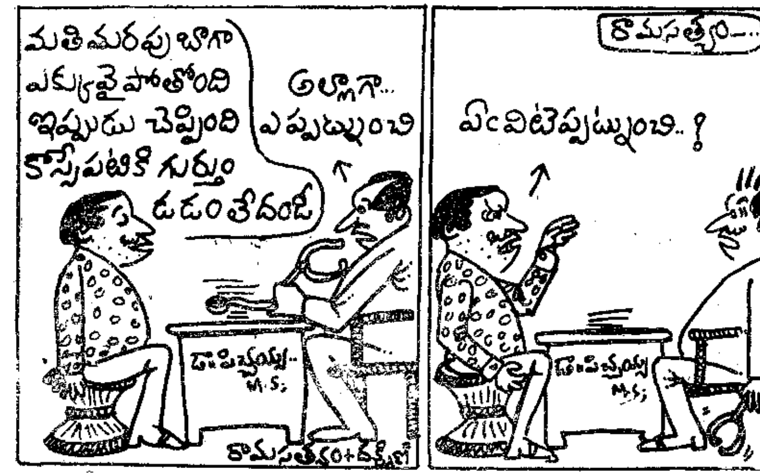

గుండె నెమ్మదిగా కరిగిపోతున్నట్టు తోచింది. కళ్ళు తిరుగుతున్నట్టు అనిపించింది. కాళ్ళు తేలిపోకుండా ఎలక్ట్రిక్ పోల్‌ని పట్టుకుని నించున్నాడు. కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఉబికినాయి. కనిపించే మనుషులందరిమీనా, ఈ మనుషుల్ని శాసించే చట్టాలమీద వాటిని తయారుచేసే కారా కిళ్ళీ బొజ్జలమీదా అంతులేని ద్వేషం ఉప్పొం గింది! అప్పటికి చీకటిపడింది. సందుల్లోంచి నడుస్తున్నాడతను. ఆకాశంలోంచి నక్షత్రాలు తొంగి చూస్తున్నాయి. ఆకలి నీరసంగా మారింది. మెదడంతా ఒక విధమైన శూన్యంతో నిండి వుంది. గోడపక్క కీసీసలో కుక్క ఒకటి అతణ్ని చూసి భౌ అని అరిచింది. కుక్కవేపు నిర్లిప్తంగా చూసి తల తిప్పుకున్నాడు నాగ రాజు. అప్పుడే వెలిగిన ఎలక్ట్రిక్ లైట్ల వెలుగు పలుచగా సందుల్లో పరుచుకుంది. ఇళ్ళముందు చిన్నపిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు. స్త్రీలు కొందరు అరుగులమీద కూచుని కబుర్లు చెప్పు కుంటున్నారు.

"ఈ వ్యవస్థని నేను ద్వేషిస్తున్నాను. అవును నిస్సందేహంగా ద్వేషిస్తున్నాను. దాన్లో సిగ్గు పడాల్సిందేమీ లేదు. నా జీవితం మీద ఈ లోకానికింత ఆధిక్యత యెందుకు? ఆర్థికంగా అసమర్థుణ్ని గనక నా గొంతు ఎవడూ వినడు. నా బాగు ఎవడికీ పట్టదు. ప్రపంచం మీద నాకు నిష్కారణ కోపం ఏమీలేదు. నన్ను హింసించే వాణ్ని ప్రేమించాలనటం హాస్యాస్పదం. ఈ ప్రపంచాన్ని నేను క్షమించను. దీన్ని కలు షితం చేస్తాను. పాడుచేస్తాను."

ఇరుకు సందుల్లోంచి ఆలోచించుకుంటూ పోతున్నాడు. ప్రపంచం మీది కోపంతో తనని తాను నాశనం చేసుకోవడానికి ఉద్యుక్తుడైనా డతను. కళ్ళు జ్వరం వచ్చినవాడిలా ఎర్రబారి పేలిపోతున్నట్టు మండుతున్నాయి. నడిచీ కాళ్ళు తేలిపోతున్నాయి. అతని గుండెలో ఎవరి మీదో అర్థంకాని కోపం జ్వలిస్తోంది. తనలో తాను పూర్తిగా కుంచించుకుపోయి ఆలోచిస్తు న్నాడతను. దరిద్రంచేతా, అవమానాలచేతా ధ్వంసమైపోయిన అతని ఆత్మ కోపంతో కలు షితమైపోయింది. పక్కసందులో చర్చి గోపురం నియోన్ లైట్ల వెలుగులో మానవతా శిఖరంలా కన్పిస్తోంది. స్పష్టాస్పష్టంగా గాలిలో తేలుతూ, "హాలెలూయ, హాలెలూయ" వినిపి స్తోంది. నాగరాజు ఒక్కక్షణం పులకించిపోయేడు. ఆగి చర్చిగోపురాన్ని చూశాడు. శిలువ వేయబడ్డ క్రీస్తు అతనివేపు చూశాడు. నెత్తిమీద ముళ్ళ కిరీటం ధగధగ మెరిసింది. జీసస్ లోకవంచ నకు, దౌష్ట్యానికి బలయ్యాడు. అప్పుడూ

ఇప్పుడూ పరిస్థితులు ఒక్కటే. తల వంచుకుని ముందుకి నడిచాడు. సందుమూల మీద సారాయి దుకాణం వుంది. రకరకాలైన జనం దానిముందు గుమిగూడి వున్నారు. రికార్డ్ ప్లేయరుమీద ఏదో చవకబారు పాట తిరుగుతోంది. తాగుబోతులంతా అరుస్తున్నారు. కేకలు వేస్తున్నారు. "నా మాంసం ముక్కేదిరా?" "సోడా తేవేంరా?" రకరకాల కేకలు. అంతా ఎముకల పోగుల్లా వున్నారు. ఎవడి ఒంటిమీదా సరయిన కండలేదు. చేతులమీదా, కణతలమీదా నరాలు తేలిన ముసలాడు ఒకడు ఏదో లెక్చర్ దంచుతున్నాడు. సోడాలు బుస్సుమంటున్నాయి. సారాయి పొంగుతోంది. కౌంటర్ మీద వున్న గళ్ళలుంగీ లాల్చీవాడు డబ్బులివ్వనిదే సారాయి పోయనంటున్నాడు. ఎవడో వాడితో పేచీ పడుతున్నాడు. బయట వున్న మిరపకాయ బజ్జీల వ్యాపారం జోరుగా సాగుతోంది. అక్కడ కూచున్న లావాటి ఆడమనిషి డబ్బు లివ్వకుండాపోయిన ఎవణ్నో తిడుతోంది. నాగరాజు త్వరగా నడుస్తూ ఆ సందు దాటాడు. రాత్రి యెక్కువవుతున్నకొద్దీ అతనికి గుండెలో భయం పేరుకుపోతోంది. ఎదురుగా అర్ధచంద్రాకారంలో వంగిన బ్రిడ్జి కన్పిస్తోంది. బ్రిడ్జి కిందనుంచి రెండు రైలు మార్గాలు కొండచిలువల్లా పరుచుకుని వున్నాయి. బ్రిడ్జి అడుగునవున్న రేకులు బోల్టులు ఊడిపోయి గాలికి బడబడ చప్పుడు చేస్తూ ఊగుతున్నాయి. బ్రిడ్జి గోడలవెంట బిచ్చగాళ్ళూ, రిక్షా తొక్కేవాళ్ళు తడికలు కట్టుకుని సహజీవనం చేస్తున్నారు. ఆ తడికల సందుల్లోంచి చిన్నదీపాల వెలుతురు చారలుగా కన్పిస్తోంది. కొంతమంది బిచ్చగాళ్ళు ఒకదగ్గర జట్టుగా కూచున్నారు. వాళ్ళు వెలిసిపోయిన కాషాయగుడ్డలు కట్టుకునివున్నారు. జుట్టు, గడ్డమూ దుబ్బుగా పెరిగివుంది. వాళ్ళు రేపు పాడబోయే పాటలకి రిహార్సల్ చేసుకుంటున్నారు. చీకట్లో కుక్కపిల్లల అరుపులూ, చంటిపిల్లల ఏడుపూ, తాగివచ్చిన మగాళ్ళ కేకలూ, వాళ్ళని మందలిస్తున్న ఆడవాళ్ళ మాటలూ అన్నీ కలిసిపోయి అక్కడి వాతావరణమంతా గమ్మత్తుగా కన్పిస్తోంది. ఇదంతా ఏమీ పట్టించుకోకుండానే బ్రిడ్జి పైనుంచి కార్లూ, స్కూటర్లూ హడావిడిగా పరిగెడుతున్నాయి. బ్రిడ్జిమీద రెండువైపులా విద్యుద్దీపాలు రోడ్డుమీదికి వంగివున్నాయి. ఆ వెలుతురు ముద్దలు ముద్దలుగా బ్రిడ్జి రెయిలింగ్స్‌లోంచి కిందికి పడుతోంది. నాగరాజు బ్రిడ్జి ఎక్కేడు. అతన్నిప్పుడు భయం ఆవరించుకుంది. తెలియని భీతి ఏదో అతన్ని వెంబడిస్తోంది. గుండెని రెండు చేతులా అదుముకుంటూ రెయిలింగ్స్‌ని ఆనుకుని నిలుచున్నాడు. వాహనాలు ఎడతెరిపి లేకుండా పోతున్నాయి. జనం జంటలుగాను, ఒంటరిగాను పోతున్నారు. నాగరాజు గుండె అంతకంతకీ పెరిగి ఉరః పంజరాన్ని చీల్చుకుని బయటికి వస్తున్నట్టుగా వుంది. రెండుచేతులతో గుండెని అదిమిపట్టి నొక్కుకున్నాడు. బ్రిడ్జిక్రింద నుంచి ట్రెయిన్ పెద్దచప్పుడుతో వెళ్ళిపోయింది. అలసటతో అక్కడే ఫుట్‌పాత్ మీద కూలబడిపోయేడు. వచ్చేపోయే కార్లకింద తన జీవితం చితికిపోతున్నట్టుగావుంది. ఆ కార్ల టైర్లు తనమెదడు మీంచి పోతున్నట్టుగా వుంది. మగత కమ్ముకువస్తున్నట్టుగా తోచింది. పుల్లల్లా వణుకుతున్న చేతులతో నుదుటిమీద చెమటని తుడుచుకున్నాడు. "సమాజంలో ఒక వ్యక్తి జీవితాన్ని ధ్వంసం చేసే శక్తి మరొకరికి యెందుకు వుండాలి? దాన్నెదుర్కొనే శక్తి నాకెందుకు లేదు? నాకేమీ విలువలేదు. ఏమీ లేదు" అనుకున్నాడు. పెన్సిళ్ళలాంటి వేళ్ళతో ముళ్ళల్లా పెరిగిన గడ్డాన్ని పరపరా రాసుకున్నాడు. అక్కణ్నించి లేచి నడక ప్రారంభించాడు. బ్రిడ్జి దిగాక రోడ్డుమీద లైట్లు లేవు. చీకటి. "అవును నా జీవితమంతా చీకటినే చూశాను. మూర్ఖులు చీకటీ చీకటీ అంటూ తిడతారు. అదెందుకు వుందో అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించరు. ప్రారబ్ధం అంటూ గునుస్తారు. అసంతృప్తితో పీడింపబడుతూ సంతోషం నటిస్తారు. ఇతర్లన్ని ప్రేమించినట్టు కన్పిస్తారు.

[illegible] పిస్తూనో బాధిస్తారు. చీచీ [illegible]" అనుకున్నాడు. [illegible], [illegible] గురవుతుంటే నీతి [illegible] చేశారు. [illegible] ఎదుర్కోవాలట. [illegible] చెప్పేది. ఒక మనిషి [illegible] పరిస్థితులు సృష్టించ [illegible] తర్వాత [illegible] ఎదుర్కోవాల అనడమూ [illegible] అసలే [illegible] వ్యక్తిత్వంలోనే [illegible] ప్రమాణాలున్నాయి. నేరాలు చేసే పరిస్థితుల్ని కల్పి[illegible]డమూ, తర్వాత వాళ్ళని శిక్షించడమూ. [illegible] యింకా యివన్నీ నేను ఆలో[illegible] లాభం? నేను మోసంలో పడ్డాను. [illegible] కళ్ళు ఆ చీకటిలో విప్పారి ఆఖరుసారి [illegible]న ప్రపంచాన్నంతా ఫోటోగ్రాఫ్ చేస్తున్నాయి. సిలువ ఎక్కబోతున్న క్రీస్తులాగా అతని మొహం వెలిగిపోతోంది. బ్రిడ్జిదిగి రైలుపట్టాల మధ్యగా నడుస్తున్నాడు. ఇరవై ఏళ్ళ అతని జీవిత జ్ఞానమంతా ముఖంలో [illegible]నివుంది. చీకట్లో చెప్పులులేని కాళ్ళకు కంకరరాళ్ళు గరుగ్గా తగిలాయి. అతడి హృదయంలోంచి భీతి మాయమైంది. అందాకా లేని మేఘాలు ఆకాశం నిండా చిందులు తొక్కుతున్నాయి. గాలి రివ్వున వీస్తోంది.

"ఈ లోకంనించి అంతర్ధానమైపోతున్నాను. [illegible]రేం చేసినా నేను ఉద్ధరించబడే స్థితిని దాటిపోయాను. జీవితంలో ఓడిపోయి, నీతికీ ధర్మా[illegible] తలవంచి వెళ్ళిపోతున్నాను. దయాళువైన హృదయం ఈ లోకంలో మృగ్యమైపోయింది. ప్రేమతో, స్వేచ్ఛతో స్వాతంత్ర్యాన్ని ఉపా[illegible]చే వాణ్ని పిచ్చివాడి కింద, అసమర్థుడికింద [illegible] కడతారు మనుషులు. ఇప్పుడిప్పుడే ఈ జీవితాన్ని గూర్చిన సత్యం నా కర్థమవుతోంది. [illegible] అశక్తతమీద నాకే చిరాకు పుడుతోంది. శరీరం విసుగనిపిస్తోంది. ఇంక విశ్రాంతి కావాలి" దూరంగా రైలు వస్తున్న శబ్దం వినిపించింది. హఠాత్తుగా అతను ఆగి తను చదివిన యూనివర్సిటీని, మిత్రుల్ని, చిత్రవిచిత్ర నాగరికతలున్న ఆ దుర్మార్గపు నగరాన్నీ ఆఖరుసారి తలుచుకున్నాడు. పైన ఆకాశంలో నల్లని మబ్బులు కదలడం ఆ చీకట్లో సైతం అతనికి కన్పించింది. రైలు పట్టాలమధ్య నిలువుగా పడుకుని తలని పట్టామీద అన్చాడు. రైలు వస్తున్న శబ్దం అంతకంతకీ దగ్గరవుతోంది. కళ్ళు తెరుచుకుని లయబద్ధంగా వినవస్తున్న రైలు చప్పుడుని తదేకంగా విన్నాడు. మృత్యువు పట్టాలెక్కి పరిగెత్తుకొస్తోంది. రాత్రి శిధిల నక్షత్రాలు రోదిస్తున్నాయి. తాను త్వరగా ఈ లోకంనుంచి వెళ్ళిపోవాలి. అదే ఆరాటం అతణ్ని మృత్యువువైపు తరుముతోంది.

రైలు తన చెవి వెనకనే పరిగెడుతున్నంత దగ్గరగా వచ్చేసింది. "బతికున్నకొద్దీ అవమానాలే తప్ప మరేం లేదు" అనుకుంటూ అతను తలెత్తి పైకిచూశాడు. హఠాత్తుగా రైలు హెడ్‌లైటు వెలుతురు అతని ముఖంమీద పడింది. ఆ వెలుగు అతని ముఖాన్ని మండించి అతనికేమీ కనబడకుండా చేసింది. భయంకర శబ్దంతో దడదడలాడుతూ వస్తున్న లైటు మృత్యువు కన్నులా కన్పించింది. మళ్ళీ సరిగా పడుకుని తల పట్టామీద ఆన్చాడు. మిగతా శరీరమంతా స్లీపర్ల మీద వుంది. రైలు పట్టా చెవికి చల్లగా తగులుతోంది. సన్నగా జల్లు మొదలైంది. మెరుపుతోపాటు ఉరుము కూడా గర్జించింది. కళ్ళు మూసుకుని క్షణాలు లెక్కిస్తున్నాడు. శబ్దం విన్పించినంత వేగంగా రైలు రావడంలేదు. "వెళ్ళిపోతున్నాను. దుర్మార్గపు మానవులారా! మీ నుంచి వెళ్ళిపోతున్నాను" మూసుకునివున్న కళ్ళలో తన జీవితకాలంలో పరిచయమైన వ్యక్తులూ, జరిగిన సంఘటనలూ ఒక్కొక్కటే వేగంగా కదిలిపోతున్నాయి. గతకాలపు జ్ఞాపకాలు గుర్తురాగానే మనుషుల మీద ప్రీతితో అతను విచలితుడైపోయాడు. ఆ ఉద్వేగంతో గుండె లుప్పొంగాయి. హఠాత్తుగా చెవులు దబ్బర పడేట్టుగా విన్పించే రైలు శబ్దంతోపాటు అతని ముఖాన్ని ఏదో చీకటితెర కమ్మేసింది. ఆ చీకటితెర ఏమిటో అర్థం కాకుండానే రైలు చక్రం అతని తలని నజ్జునజ్జుగా నలిపేస్తూ రక్తంలో తడిసిన ఆవేశంలో వెర్రిగా పట్టామీద పరిగెత్తింది. కపాలం నుంచి ఎగిరిపడ్డ అతని మెదడు ఈ ప్రపంచాన్ని చూసి క్రూరంగా అట్టహాసం చేసింది. ఆకాశంలో అందాకా బిగుసుకుపోయిన మేఘాలు కుంభవృష్టిగా వర్షాన్ని కురిశాయి. □